

Съвременният музей – посредник в общуването
(Българо-унгарски паралели)
Валентина Ганева-Райчева
(Резюме)

Какво се случва с музея днес? Променя ли се или остава същият? Отговаря ли на очакванията на разностранните публики? Вписва ли се той в логиката на съвременната културна индустрия?

Авторът търси отговор на тези въпроси, като фокусира погледа върху музея като среда за диалози, като посредник в общуването между многообразни публики и различни култури, между култури и територии. Разсъжденията се основават на наблюдения, извършени по научноизследователски проекти в Унгария и България, както и на впечатления от проект за гражданска инициатива в сферата на културата, който пряко засяга музея като институция.

Унгарският опит се представя с акцент върху Националния етнографския музей в Будапеща като добър пример за адекватни действия в отговор на съвременните очаквания към музея: да бъде активен субект в социалния живот на града, да реализира изследователски, образователни и културни програми, да е не само място на паметта, а успешно да комуникира с различни типове публика. Откроява се ролята на създадената и добре работеща в Унгария широка мрежа за управление на наследствата, която включва различни публично-частни партньорства.

Като български стъпки към изграждане на новия образ на музея се представя работата по проект, свързан със създаване на мрежа от асоциации „Приатели на музея” с цел активизиране на гражданско поведение в сферата на културата. Привеждат се примери от работата на Клуба на приятелите на Регионалния етнографски музей – Пловдив. Изразява се оптимизъм, че са направени важни крачки в посока българският музей да се превърне в място за общуване.